

Հովհաննես Թումանյան

Գարնան առավոտ

Բարի լուսի զանգեր զարկին
Զընգզընգալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ.
Լուսը բացվեց մեր աշխարհքին
Ճրդճրդալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

Հովտում առուն խոխոջում է
Գըլգըլալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ.
Քամին բարակ շընկշընկում է
Զըլգըլալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

Կռունկն եկավ երան կապած

Կըռկըռալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ,
Կաքավ քարին տաղ է կարդում,
Կըղկըղալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

Հարսն ու աղջիկ հանդերն ելան
Շորորալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ.

Ծաղկանց բուրմունքն անմահական
Սըլսըլալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

